

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Σάν σ' εἶχα όνειρευμέν' ἦλθε ἓνα βράδυ
μιά άγνώριστι μορφή με φῶς 'ντυμένη·
ἡ νύχτα ἦταν βαθειά καὶ 'ς τὸ σκοτάδι
κυττάζωνταν οἱ κόσμοι έρωτευμένοι.

Ροδόφυλλα τῆς άνοιξης τάγεραι
'ς τὴν κοιμισμένην έρρανε τὴ φύσι,
μονάχος μου κοιτώμουνα 'ς τὴν φτέρη,
γλυκά σιμά μου έτρεχεν ἡ βρούσι.

Μοῦ πλημμυροῦσεν ἡ ζωὴ τὰ στήθεια
κ' ανέβαινε τὸ κύμα 'ς τὴν καρδιά μου,
καὶ μοῦπεν ἡ μορφή—με λένε 'Αλήθεια,
'μερεῖουν τὰ λειοντάρια 'ς τὴν ποδιά μου.

'Ἦλθα γιατί' εἶδα τὴν ζωὴ σου λίγη·
σοῦ φέρνω τάγαθὸ τ' όνειρευμένο,
εἶν' άγνωστο πότε τὸ μνήμ' άνοίγει,
σὲ γάλα τὸ κορμί μου ἔχω λουσιμένο,

'Αλλη 'ς τὸν κόσμο μὴ ζητᾶς αἰλήθεια,
έγὼ 'ς τὰ σύμπαντα τὸ φῶς μου στέλλω. . .
—κ' έκύτταξα τὰ φρότα της τὰ στήθεια,
τόλολαμπρο κορμί κ' εἶπα—δὲν θέλω.

Α. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Ἱστορία εκ τοῦ συγγράμμου κοινωνικοῦ βίου.

I

Παιδίον εισέτι έγνωρισεν ἡ 'Ιουλία ὅτι θά γείνη σύζυγος τοῦ Παύλου. Κατ' άρχάς έλέγετο άστειως περί αὐτήν. Βραδύτερον σπουδαίως καὶ θετικῶς. Αἱ οἰκογένεια αὐτῶν οἰκειόταται πρὸς ἀλλήλας, άπεφάσισαν τὸ συνοικέσιον πρὶν ἔτι οἱ μελλόνουμοι σχηματίσωσιν ιδέαν περί γάμου.

Τοιουτοτρόπως ἡ 'Ιουλία άνετράφη, έξεπαιδεύθη, έμεγάλωσε με τὴν ιδέαν αὐτοῦ τοῦ γάμου, με έν καὶ μόνον άγάπης συνκίσθημα, τὸ πρὸς τὸν Παῦλον.

'Ο Παῦλος έσπούδαζεν έν Παρισίοις.

"Οτε επανέκαμψεν, ἡ 'Ιουλία ἦγε τὸ δέκατον έβδομον τῆς ἡλικίας αὐτῆς, εκείνος δέ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον. Ἀρμονικώτερον συνοικέσιον δέν ἠδύνατο γὰ ὑπάρχει. Ἀμφότεροι ἦσαν νέοι, ώραιοι, εύφυεις, εύκαί-

δευτοὶ καὶ καλῶς άνατεθραμμένοι. Ἀμφότεροι τῆς αὐτῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ περιουσίας. 'Ο Παῦλος μελίξανθος, ροδόχρους, ὑψηλός, εὔρεν έν τῷ προσώπῳ τῆς 'Ιουλίης τὸν γλυκύτερον μελάγχροα, μελανόφθαλμον καὶ μελάγχρομον άνατολικὸν τύπον. Ἐκείνη εὔρεν έν αὐτῷ τὸν εκ παιδικῆς ἡλικίας μελετώμενον καὶ όνειροπολούμενον άνδρα, τὸν παρά Θεοῦ καὶ ανθρώπων προωρισμένον σύζυγον αὐτῆς. 'Ο γάμος των έτελέσθη έν μέσῳ κοινῆς χαρᾶς καὶ άγαλλιήσεως, έν μέσῳ άμοιβιαῖς εκτιμήσεως, άγάπης καὶ εὐδαιμονίας.

Μετά έν έτος απέκτησαν χαριέστατον διάδοχον. Μετά εἰς ἔτη ἠρίθμουν τρεῖς τέκνα, μίαν θυγατέρα καὶ δύο υἱούς.

'Ἡ 'Ιουλία καίτοι φύσεως μελαγχολικῆς, ἦτο πλήρης χαρᾶς καὶ ευτυχίας. Ἐτρεφε τὰ τέκνα της μετὰ παραδειγματικῆς στοργῆς καὶ έπιμελείας. Σύζυγος καὶ τέκνα ἦσαν δι' αὐτήν ἡ μόνη έν τῷ βίῳ φροντίς καὶ άπόλαυσις. Τὴν άπερρόφων, τὴν έπλήρουν, τὴν εἰρήνητλουν ὀλόκληρον.